

Escola, premsa i ciutat

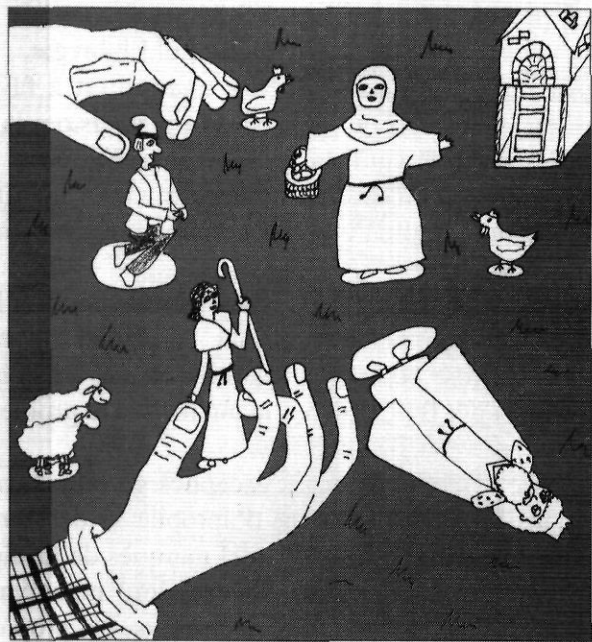
Fa deu anys que va aparèixer el primer número d'*El Tarlà*, la revista de l'escola pública gironina ideada per Joan Corney i Maria Dolors Reig. El projecte d'aquests dos pedagogs era clar, però va caldre molta il·lusió i molta tenacitat per arribar a fer-lo palpable. Al capdavant, amb el suport de l'Ajuntament, la Diputació i la Delegació Territorial d'Ensenyament, la revista va poder veure la llum. Amb periodicitat de dos números cada any, ha assolit la doble fita del número 20 i del desè aniversari, amb la participació regular d'una dotzena de col·legis públics de la ciutat de Girona.

El projecte de Corney i Reig tenia una singularitat: es tractava de fer una publicació que fos redactada i il·lustrada exclusivament pels alumnes, però que fugís del simple recull de textos i dibuixos escolars per convertir-se en una revista de debò, amb tots els ets i uts exigits per les regles del periodisme i amb totes les seccions fixes d'informació, opinió i diversió que configuren un producte periodístic perfectament organitzat i normalitzat. Això va suposar, en el seu moment, una veritable fita educativa: els nens i nenes, amb la dèria de fer la seva revista, aprenien a llegir i a entendre les revistes i els diaris dels grans. Jugaven, de fet, a fer de periodistes, i ho feien a imatge i semblança dels models professionals a l'abast. Així, en tots els números s'hi han pogut trobar

l'editorial, les notícies, els reportatges, les entrevistes, les creacions literàries, els retalls de premsa, els entreteniments i la bústia del lector. Durant deu anys, els alumnes de les escoles públiques —que, naturalment, s'han anat rellevant— han pogut utilitzar els gèneres periodístics més diversos per comunicar les seves vivències i per reflectir alhora la vida dels seus voltants.

I aquesta és, potser, l'altra singularitat d'*El Tarlà* i l'altra fita educativa assolida: la de no haver estat mai una revista endogàmica, destinada a recrear-se cofoiament en les activitats internes dels centres, sinó la d'haver-se esforçat sempre a sortir al carrer, a recollir les palpitations de la vida ciutadana, a explicar la realitat barri per barri i a aixecar acta dels problemes de la gent. No feia pas menys el *Tarlà* de la llegenda, que dona nom a la revista: saltava i ballava per a ell, però sobretot per ajudar els veïns i prestar un servei a la col·lectivitat. Igualment, en *El Tarlà* de paper, tothom que ho ha volgut hi ha exhibit les seves habilitats literàries o artístiques, però, a més, tots els seus redactors i il·lustradors ocasionals hi han fet de veritables periodistes i han dut a terme tasques d'investigació

sobre la problemàtica gironina semblants a les que realitzen els professionals de la comunicació. S'han implicat a fons en el teixit de la vida col·lectiva i han obligat la gent a explicar-se i a comprometre's sobre temes concrets. Han après, doncs, com és el món de la premsa, però han après també a fer ciutat, a ser conscients del lloc on viuen i a sentir-se solidaris amb l'entorn més immediat. Mentre ells creixien i es formaven, ajudaven a créixer la ciutat on vivien i que, amb ells i com ells, també s'anava fent gran.

Copyleft: Miquel Àngel Ferrer. Revista: Escola de Girona